

[Anne Grete Holmsgård]

andet et lovforslag, som er udarbejdet paragraf for paragraf.

Jeg vil gerne kommentere et par ting, som fru Helle Degn sagde. Hun spurgte bl.a.: er det ikke rimeligt, at der skal være sanktionsmuligheder forbundet med det her? Det kunne man godt sige, men jeg har umiddelbart lidt svært ved at finde ud af, hvad det skal være for nogle sanktioner. Hvis der skal være sanktioner, skal det så være sanktioner over for den pågældende minister? Jeg ved ikke, om vi skal til at pålægge statsministeren dagbøder, hvis han ikke lever op til det, men det kunne da godt være, at det, hvis sanktionerne fik en tilstrækkelig stor tyngde og styrke, i virkeligheden ville være det allermost effektive. Så kunne vi jo lave en lov, der bestemte, at statsministeren pålægges dagbøder af en vis størrelse, hvis ikke samtlige ministerielt nedsatte udvalg og kommissioner har en afbalanceret kønssammensætning inden en vis dato.

Det får mig til at gå over til spørgsmålet om, hvad man mener med en lige og/eller afbalanceret sammensætning. En lige sammensætning, ja, det er meget klart at forstå, det er lige mange mænd og kvinder, bortset fra at der selvfølgelig i visse tilfælde, hvor der er et ulige antal medlemmer, ikke kan være lige mange. Men afbalanceret er mere utydeligt, og her kan man i virkeligheden godt sige, at i betragtning af, hvad det er for nogle organisationer, der indstiller, i betragtning af, at disse organisationer stadig væk er meget mandsdominerede, har man ikke kunnet nå frem til andet. Jeg er lidt bange for, at det bliver en sovepude, så man i virkeligheden ikke får en lige sammensætning.

Jeg synes, det bedste ville være en kvoteringsordning, der siger, at der skal være mindst 40 pct. af hvert køn. Så har man taget højde for situationerne med ulige antal, men jeg ved ikke, om der er flertal for det herinde.

Det, der måske kunne skabes et flertal for, er nogle meget stramme dispensationsregler, og det tror jeg er nødvendigt, hvis dette skal lykkes, for jeg kan da sådan umiddelbart, når jeg ser ud over landskabet, få øje på temmelig mange organisationer, hvori der næppe sidder mere end 0-1 kvinde i de kredse, der overhovedet vil blive udpeget til udvalg og kommissioner af den slags, vi snakker om her, for man tager jo ikke ud blandt

hele medlemsskaren; man søger først nogle folk, som man synes er specielt kvalificeret, som har gjort sig fortjent, eller hvad ved jeg, til at sidde i disse udvalg og kommissioner, og i den kreds er der i mange tilfælde ganske få kvinder. Jeg kan se, at det er der i flere forskellige faglige organisationer og også inden for sådan noget som landboområdet. Der er jo ikke specielt mange kvinder repræsenteret i landboorganisationerne, så hvis man ikke har nogle ret stramme dispensationsmuligheder eller -regler, sker der formentlig det, at organisationerne bare siger: ja men det kan vi ikke. Og så lægges der ikke noget pres på dem, medmindre man siger: ja men det skal I! Så må I få nogle kvinder ind i positioner, der gør, at de kan sidde i kommissionerne og nævnene, basta! Så lægger man et pres på dem, og så sætter man en udviklingsproces i gang. På den anden måde er jeg bange for, at vi om fire år kan diskutere det samme problem igen, og så kan en af os sidde og regne promillerne ud endnu en gang og se, at der i virkeligheden ikke er sket ret meget.

Bortset fra det vil jeg sige, at hvis man ser det sådan inden for den skala, der hedder ligestilling i det hele taget, er det klart, at dette er et stærkt begrænset forslag. Det er udmærket, som det er, men jeg kan alligevel ikke lade være med at tænke på, at mens vi står og diskuterer det her, sker der noget ude på arbejdsmarkedet, som går i den stik modsatte retning. Der sker nemlig det, at kvindearbejdsløsheden øges ganske katastrofalt i disse år, og til trods for at alle politiske partier – vel med undtagelse af et enkelt, som ikke har været heroppe endnu – plejer at gå ind for ligestilling, er det reelt sådan, at det fungerer meget tungt. Der, hvor vi så ligesom kan overskue at tage fat i det, er blandt dem, der vel i stor udstrækning er højt uddannede. Men hvad sker der for den anden gruppe af kvinder? Ja, der sker det, at de kommer ud i arbejdsløshed, og det er et nok så væsentligt problem, som selvfølgelig ikke kan løses i forbindelse med dette lovforslag, men som burde løses, hvis man virkelig seriøst mener, at der bør ske fremskridt på ligestillingens område. Jeg forlanger ikke, at det skal ske fra den ene dag til den anden, men det, der sker i øjeblikket, er i hvert fald helt katastrofalt: at man er på tilbageslag i den udvikling, der er sket op gennem 1970'erne. Hvor kvin-